

sen om, at store Dele af de mindre Statsfunktionærer skulle have en bedre Løn, og jeg vil indrømme, at Folk, der gør sit Arbejde for Staten, ogsaa skulle have en god Løn; jeg tror særlig, at Underofficerernes, og for Resten ogsaa de menige Soldaters, og muligt Postfunktionærernes og Jernbanefunktionærernes Lønning er lav nok til, at der kunde være Grund til at efterkomme deres Krav. Naar alle disse Krav skulle efterkommes foruden Skattelettelserne, tror jeg, det rette vilde være at komme ind paa en sparsommeliger Statshusholdning. Antallet af disse Funktionærer er saa stort, at det, selv med et lille Lønningstillæg, vilde blive ret betydelige Summer. Vi saa jo, at det ærede Medlem for Skelskør (P. Andersen) nævnte, at en Forøgelse af 20 Øre af de meniges Lønning, hvad der vel maatte være det mindste, hvis vi overhovedet vilde byde dem noget, vilde andrage — jeg tror ikke, jeg tager fejl — 580,000 Kr. Noget lignende vil gælde for de andre Statsfunktionærer. Jeg tror ikke, det nytter at kræve disse Krav efterkommede, hvis vi ikke komme ind paa en mere sparsommelig Statshusholdning. Der er sagt fra mange Sider, at der vil blive lagt Hindringer i Vejen for Skattelettelserne fra Regeringens og Landstingets Side. Jeg tror, at hvis man fik at se et ret betydeligt Overskud paa vor Finanslov, saa vilde hverken Regeringen eller Landstinget være i Stand til at forhindre disse Loves Gennemførelse om en retfærdig Omlægning af vore Skatter — maaske for et Aar eller to — men det vilde ikke vare længe, før de blive nødte til at give efter. Men komme vi dertil, at der mangler Midler til at foretage Skattelettelser, bliver det et Faktum, som vi blive nødte til at bøje os for, selv om vi nok saa meget ønske disse Skattelettelser. Jeg vil derfor henstille til Finansudvalget, om der ikke særlig i Aar er Grund til at komme bort fra mange af de Bevillinger, som i de sidste Aar ere optagne paa Finansloven, og som sikkert ikke ere saa særlig afholdte her. Hvis vi møde frem med en Finanslov til anden Behandling, til hvilken Tid Skattelovens Skæbne ikke vil være endelig afgjort, med et ret betydeligt Overskud, tror jeg, at det vil være den bedste Hjælper til at faa Skattelovene igennem.

C. Olsen: Efter den til mig rettede Opfordring om at udtale mig om Kullene paa Suderø paa Færøerne, skal jeg give nogle spredte Oplysninger. Allerede for

over 100 Aar siden blev det Spørgsmaal rejst, om de Kul, der fandtes paa Suderø, ikke kunde udnyttes. Senere opsendte man til forskellige Tider nogle Videnskabsmænd for at undersøge Forholdene. Jeg skal saaledes nævne, at Geologen, Professor Forchhammer kom op til Færøerne ved Midten af det 19de Aarhundrede, og han har givet en vidtløftig Beretning om, hvorledes han havde udfundet, at Kullejerne vare. Men Sagen døde saa hen, og der blev ikke gjort noget videre ved den. Ved den Tid fik vi Frihandel paa Færøerne og altsaa en Frihandelslov, der bestemte, at der af hver Ton skulde betaales 2 Kr. af hvert Skib, der kom til Færøerne for at losse eller lade. En saadan Afgift forhindrede selvfølgelig en Udførsel af Kul fra Færøerne, selv om man havde Lyst til at iværksætte en Kuldrift. Sagen stod saaledes til for godt 20 Aar siden, da Ritmester Allan Dahl optog den, rejste op til Færøerne, lod Forholdene videnskabelig undersøge og kom til det Resultat, at der burde sættes en Drift i Gang. Han fik Koncession paa Kuldrift af Ministeriet og foretog mange Forarbejder, for at Kuldriften virkelig kunde komme i Gang. Han opgav det, jeg antager af Pengemangel, men henvendte sig til en svensk Dame, Frk. van Post, som overtog Foretagendet, og denne har senere gjort mange forskellige Forsøg. Der har været mange Videnskabsmænd deroppe for at undersøge Forholdene, og alle ere komne til det Resultat, at der er nok af Kul. Eksportforholdene ere jo ogsaa ret gode, idet Kullene temmelig let kunne føres ned til Kysten, og man ved at anlægge en Kaj paa en temmelig billig Maade kan komme til at lade paa samme Maade som i andre Lande, hvor der findes Hayne. Den samme Frk. van Post har forbrugt det meste af sine Midler uden at naa til det endelige Maal, og hun henvendte sig da for nogle Aar siden til den franske Marquis de St. Dynes og har faaet ham til at tage sig af Sagen. Men det har heller ikke rigtig villet gaa for ham. Han har ogsaa faaet en meget bekendt engelsk Ingeniør, Major Chessney, til at rejse derop for at gøre Beregninger og Overslag over, hvorledes man skulde faa denne Drift i Gang. Han har gjort den Beregning, at der findes Kul i Lejerne paa Suderø i en saadan Mængde, at der, naar de blive solgte til en Pris af 6 Shilling pr. Ton, vil kunne indvindes for 300 Mill. Kr. Hvad Kullenes Beskaffenhed angaar, ville de i det hele og store kunne staa sideordnede med de skotske. Der er